Ч. 87. Субота 20 цьвітня (3 мая) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З ради державної. — Справи парляментарні. — Заколоти в Росиї.)

На вчерашнім засїданю палати послів, по відчитаню інтерпеляций і внесень, приступлено до дальшої дискусиї над буджетом мінїстерства торговлї. Кількох бесїдників промавляло в справі підпираня промислу. Між иншими виголосив довшу промову посол о. Жиґулиньский о відносинах галицких і о нужденнім положеню ремісників в Галичинї. Потерпіли они дуже в наслїдок лїберального законодавства. Обовязком правительства єсть предложити закон, котрий хоронив би ремісників перед безмежною самоволею великого промислу. Коли правительство не прийде з скорою помочию, то велика маса дрібних промисловцїв перейде до табору социялїстів. Поміч треба подати насамперед через орґанїзацию малого промислу і ремісників. Держава повинна звернути увагу на то, щоби майстри і челядники ремісничі одержували більше образованя. — Засїданє закінчено о годинї 6. вечером; слїдуюче назначено на нинї.

Заповіджене на суботу засїданє палати не відбуде ся з причини опору опозицийних послів. Правительство робить заходи, аби буджет полагодити до кінця мая. Супротив того надіють ся, що буджет буде ухвалений до 24-го або 26-го мая. Відтак парлямент буде радити ще до 7 або 8 червня, аби ухвалити ріжні инші предложеня законів. Сойми будуть скликані після остаточних нарад з правительством ще на два або три дни перед 15 червня. Нинї можуть покінчити ся наради над буджетом мінїстерства торговлї і розпічне ся дискусия над зелїзницями.

З ріжних сторін Росиї надходять непокоячі вісти про селяньскі розрухи. Розрухи мали викликати студенти, котрих правительство не мало місця помістити у вязницях і порозсилало їх по ріжних ґуберніях з приказом сидїти в місци замешканя і „ждати на дальші зарядженя“. Розміщені по різних селах студенти не дармували, бо в короткім дуже часї викликали хлопскі розрухи. На нещасте правительства, студенти натрафили на дуже добру для революцийної пропаґанди пору, бо як раз тепер в многих ґуберніях народ терпить страшну нужду. — Frankfurter Ztg. доносить, що студенти перебрані за жебраків або гандлярів ходять від села до села і підбурюють хлопів против правительства і против панів. Окрім устної пропаґанди, студенти послугують ся ріжними відозвами і брошурами, котрі розкидають цїлими масами. Між иншими письмами розкидають підроблений указ, в котрім цар віддає хлопам на власність все майно панів і наказує їм забирати хоч би силою все, що є в паньскім дворі, в паньских стодолах і коморах. Ті відозви звучать більше менше так: „Указ їх Величества царя Миколи і т. д. Покійний дїд мій, цар.... дарував хлопам волю і землю Пани не були з того вдоволені і безправством відобрали вам землю. Земля, котру обробляєте в потї чола за марну заплату, є вашою землею; збіже накопичене в коморах ваших гнобителїв, є вашим збіжем. Люблю вас, а що хочу бути справедливим царем, позволяю і наказую вам зажадати звороту того що ваше і роздїлити між себе. Як не віддадуть вам по доброму, возьміть силою; беріть їх худобу з хліва, збіже з комори і т. д. — Підбурений відозвами народ розпочав правдиву війну з дворами. З кількох ґуберній доносять о поважних спорах хлопів з дворами, о спорах, котрі звичайно кінчать ся проливом крови. В воронїжскій ґубернії прийшло до бійок, бо селяни зажадали від пана звороту забраних їм колись земель. Паньску службу хлопи прогнали з поля і обставили поле хлопскою вартою. Доперва сильний відділ полїциї усунув хлопскі варти. За хвилю збігло ся цїле село і полїция мусїла уступити. В тамбовскій ґубернії кілька громад звернуло ся до правительства з домаганем, аби між селян роздїлено землю одного дуже богатого пана, бо в противнім случаю народ вигибне з голоду. Правительство зарядило против селян слїдство. В полтавскій ґубернії полїция ревідує хлопскі доми; в 22 домах знайдено революцийні брошури. В міньскій ґубернії арештовано до 150 хлопів, котрі сходили ся на нараду і розширювали революцийні письма. Найбільше кипить в полтавскій і харківскій ґубернії. До полтавскої ґубернії виїхав ґенерал-ґубернатор Драґоміров, обняти провід над військовими операциями. Також мінїстер внутрішних справ Плеве мав виїхати до Полтави, де в єго присутности мають повісити 20 провідників хлопского бунту. Вісти ті хоч і пере-

---

55) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

— Ви знаєте старого Сені, — став скарбник розповідати. — Він був колись богачем, але все, що мав, роздав бідним, коли єму погибли єго сїм синів, як соколів, один по другім, то у війнї, то від хороби. Лишив собі ще лиш маленьку хатчинку з городцем, та сказав, що буде тут, на земли, милувати ся над бідними і опущеними, щоби так боги на тамтім сьвітї змилували ся над єго дїтьми. Таже закон каже: Нагодуйте голодних, дайте пити жаждущим, приодїйте нагих, — а що Сені не мав вже що роздаровувати, то, як знаєте, ходить голоден і жаждущий, та мало що не голий, по місті, та жебрає для своїх прибраних дїтий, для бідних. Таже ми всї єму давали, бо кождий знає, для кого він понижає ся і витягає руку. Отже нинї ходив він знову з торбинкою, та просив своїми добрими очами милостинї. Паакер, з нагоди сьвята, дарував нам красний кусень поля, та гадає, може й по справедливости, що вже зробив своє. Коли Сені єго просив, казав він єму забирати ся, але старий не переставав просити, та ішов заєдно за ним, аж до гробу єго батька, а за ним ішло богато людий. Тогди проводир визьвірив ся на него, а коли жебрак взяв єго наконець за одежу, вдарив він єго два, чи три рази нагайкою, і крикнув: От тобі твоя пайка! — Добрий дїдусь стерпів тихо, і лиш отворив торбу, та зі сльозами в очах сказав: Я вже дістав мою пайку; але тепер для моїх бідних!

— Я був при тім, як то стало ся, і видів, як Паакер забіг борзо до гробницї, і як єго матїр Сетхем кинула Сеніму свою повну мошонку. Другі пішли за єї приміром, і старий ще нїколи так богато не призбирав, як нинї. Бідні нехай будуть вдячні могарови! Перед єго гробницею зійшло ся богато народа, і було би єму добре дістало ся, як би полїция не розігнала була товпи.

Підчас тої розмови, котрої всї з великою радостию слухали, бо нїхто так не певний успіху, як той, що знає щось розповісти про поражку якогось не любленого зухвалого чоловіка, намістник і старший єрей шептали щось дуже пильно з собою.

— Отже нема нїякого сумнїву, — сказав Амені, — що Бент-Анат була на торжестві.

— Та й знову зійшла ся з тим якимсь єреєм, котрого ти так дуже бороииш, — шепнув тамтой другий.

— Пентаура переслухаємо ще сеї ночи, — сказав на то верховний єрей. — Вже збирають зі стола і розпочинає ся пиятика. Ходім звідси та переслухаймо поета.

— Тепер нема сьвідків, — сказав на то Анї.

— Нам їх не потреба, — увіряв Амені, — він не може говорити неправди.

— То ходім, — сказав намістник, усьміхнувшись, — бо й я вже цїкавий на того білого невільника, і як він дасть собі раду з правдою. Ти забуваєш на то, що тут вмішана й женщина.

— Она й всюди. — сказав на то Амені, прикликав до себе старого Ґаґабу, передав єму своє предсїдательство, попросив єго, щоби він завів веселу розмову, та заохочував гостий до питя, а не допускав до нїякої розмови про короля, державу і війну, — бо ти знаєш, — так закінчив він, — що ми нинї не самі між собою. Чого вже вино не зрадило! Памятай на то! Оглядатись позад себе, значить бути осторожним!

Намістник Анї поклепав старого по плечи і сказав: У ваших складах вина зробить ся нинї трохи місця. О тобі говорять, що ти можеш дивити ся нї на порожну, нї на повну чарку! Отже дай собі нинї волю, а коли будеш гадати, що вже пора, то заклич мого двірского, що онтам прикучнув в кутї. Він привіз кілька збанів самого найлїпшого вина з Біблїос [1]), і поналиває вам. Я верну знову сказати вам добраніч.

Амені мав такий звичай, що виходив, коли розпочинала ся пиятика.

---

[1]) Фенїкійске Ґебаль. Так росло славно-звістне і у Греків вино.

саджені вказують на всякий спосіб на велике невдоволене між широкими кругами населеня.

Новинки.

Львів дня 2-го мая 1902.

— З станиславівскої епархії. Конкурсовий іспит відбуде ся 27 і 28 мая. Подапя належить вносити до 25 мая. — Дяківский іспит назначений на 21 мая, а подапя мають вносити ся до 19 мая. — Рукоположені; Мих. Николин, Л. Обушкевич, Влад. Смулка і Л. Ольшаньский. — Презенти одержали оо: К. Любович на Зелену, Йос. Скалиш на Красіїв і Авг. Арсенич на Ясенїв гор. — До канонїчної інституциї візвані оо.: Л. Калиньский з Вільшаницї на Чорнолїзцї, Йос. Смеречиньский на Воскресінцї і Григ. Боднарук на Брайківцї. О. Ів. Магковский з Мельницї институював ся на Постолівку. — Введені оо.: М. Крупельницкий яко завідатель в Ягольницм стар., Ів. Семенович яко зав. в Хомякові, Ант. Казновский яко прив. сотрудник в Дзвиняче, Мих. Николин яко прив. сотрудник в Гвоздї, Л. Обушкевич, яко систем. сотрудник в Монастирисках, Ів. Березовский яко завідатель в Вижницм, Йос. Білинкевич яко прив. сотрудник в Тисьменичанах. — Ординариятскими шк. комісарями іменовані оо.: а) в кудринецкім деканатї: Ів. Ганкевич, Ів. Алексевич і Мих. Литвинович; б) в коломийскім: П. Глїбовицкий, В. Кисїлевский, С. Павлюк і Євг. Кисїлевский. — О. Ант. Войтїховский, проф. релїґії в II. ґімназиї в Коломиї іменований делеґатом ц. к. окружної ради шк. там-же.

— Вчерашне робітниче сьвято у Львові відбуло ся спокійно. По зборах на Стрілецкій площи відбув ся похід улицями міста через ринок перед театр, де участники походу па зазив одного з комітетових розійшли ся. По полудни відбула ся забава па Високім замку.

— Добре дуріти коли приступає, — можна сьміло сказати на ті торжества, які мають відбувати ся в Анґлиї підчас коронациї анґлийского короля. Нехай пливуть ріки людскої крови, а ми за то будемо собі коронувати короля при такім огни, якого ще сьвіт не видав. Під проводом сина першого міністра, — бо й комуж годить ся то лїпше, — утворив ся комітет, котрий постановив вечером в день коронациї ілюмінувати цїлу Анґлию. (Ґенерал Кічепер ілюмінує вже від двох лїт край Бурів). Цїлий остров, від північної Шкотиї аж до берегів каналу рукавого, має бути осьвітлений величезними огнями так ясно, що буде ся видко як в день. Огнї ті будуть горіти що кілька мінут. Вечером, дня 26-ого червня, о 9 годинї, 55 мін. будуть пущені ракети, по однїй із більше як 3000 горбів і гір Анґлиї; пять мінут пізнїйше буде горіти маґнезиєва полумінь, котра дасть знак до загальної ілюмінациї. Коло кождого огню коронацийного має зібрати ся громада і відсьпівати королівский гимн, звичайно звичайно гимном народним. Кождий такий коронацийний огонь має коштувати 480 корон, а опісля проґрами кожда полумінь мусить бути 30 метрів висока. До комітету, що займає ся устроєнем тої ілюмінациї належать самі князї і льорди та 60 членів парляменту, а видатки покриє нарід з вдячности, що єму позволять дивити ся на таку штуку.

— Померли: О. Теофіль Данилович, парох в Темрові, дня 24-го цьвітня, в 68-ім році житя, а 43-ім сьвященьства; — Кароль Харкевич, сьвященик-ювилат, парох в Кривотулах старих, тисьменицкого деканата, дня 24 го цьвітня, в 78-ім році житя а 54-ім сьвященьства; — Николай Переволоцкий, парох в Пилатківцях, скальского деканата, дня 4-го цьвітня, в 75-ім році житя а 52-ім сьвященьства; — Стефан Чолган, парох в Циневій, коломийского деканата, в 54-ім році житя і 28-ім сьвященьства; — Северин Жуковский, нотар в Буківску, в 82-ім році житя; — Антонина з Рожнїтовских Підлїсецка, вдова по сьвященику, дня 24-го цьвітня, в Заболотівцях, в 78-ім році житя; — Стефанїя з Лопатиньских Рудницка, жена о. Нестора Рудницкого, пароха в Яблїнцї, дня 27-го цьвітня, в 30-ім році житя.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Дотеперішне назвиско стациї „Скоморохи старі" положеної на шляху Галич-Острів (Тернопіль) зміняє ся почавши від 1 мая 1902 р. на „Підшумлянцї".

Господарство, промисл і торговля.

Оборона від огню або сторожі огневі по селах.

(Дальше.)

При пожарах в пивницях так робить ся: Коли пивниця, в котрій вибух огонь, єсть склеплена, гасимо пожар так, що душимо єго, затикаючи щільно всї двері, вікна і всї инші отвори мокрим гноєм, змішаним з вохкою землею або з розробленою глиною. Коли такого пивничного пожару не можна угасити душенем, то треба поотвирати двері, вікна, і висилати до пивницї одного пожарника з вужем. Той пожарник притикає собі до уст хустку, змочену у водї з оцтом, і входить до пивницї зігнений або присїдаючи, і то аж тогди, коли сикавкою можна сейчас на єго жадане помпувати.

Того, що увійшов до середини, привязує ся в поясї до довгого шнура, котрого конець держить хтось сильний поза пивницею, а то тому, щоби єму забезпечити вихід.

Для очищеня воздуха в пивницї може війшовший там пожарник притката великим пальцем половину отвору рури струєвої, і пустити таку розділену струю на ріжні сторони у воздух. Однак при тім мусить вистерігати ся, щоби вода не трискала на склеплїне, чи на стелю пивницї.

Нафти, бензини, терпентини і инших олїв, не можна гасити водою, лиш посипує ся їх пепелом, піском, землею, і т. д.

Коли огонь вибух в пивници, котрої стеля деревляна, а дошки в стели дуже ро-

---

Коли він і намістник вийшли, та коли внесено сьвіжі вінцї рож для наших гостий, а кождому причіплено на чубку цьвіт льотоса і коли до чарок поналивано вина, зявив ся хор музикантів, що зачав приґравати весело на ґарфах, лютнях, флєтах та решітках. Диріґент давав такт, плескаючи в долонї, а коли гості вже собі піднили, то й они помагали в такт плескати.

Моторний Ґаґабу оправдав свою славу, і показав, що уміє пити та проводити в пиятицї. Незадовго поважні лиця єреїв аж яснїли від радости, а борцї і двірскі урядники робили на випередки пусті жарти.

Аж ось старий дав знак і увійшов молодий, цїлий у вінцях слуга сьвятинї з мало позолочуваною мумією, пустив єї з рук до рук довкола і сказав: Дивіть ся на отсего. Веселїть ся і пийте доки ще вашого житя на земли, бо незадовго буде з вас такий як отсей ²).

Він дав ще раз знак, а намістників дворский приніс знаменитого бібльоского вина. Всї величали Аніґо, що так поставив ся і чудову знаменитість сего напитку.

— Таке вино — відозвав ся звичайно поважний перший пастофор — то як мило.

— Також порівнав! — засьміяв ся на то Ґаґабу — то мусиш нам пояснити!

— Оно змиває всю журбу з душі! — сказав на то тамтой другий.

— Добре, друже! — сказав старий. — Нехай же тепер кождий з вас скаже якесь похвальне слово для сего благородного напитку: зачинай ти, перший пророче сьвятинї Аменофіса.

— Журба то отруя — сказав той — а вино то отруя, що виганяє отрую журби!

— І то правда; ану дальше! — Тепер черга на тебе, тайний раднику короля!

— Кожда річ має свою тайну — відповів урядник, — а тайна вина то веселість.

— Тепер ти печатнику!

— Вино запечатовує сльози гризоти і замикає двері перед журбою.

— То правда; оно таки так робить! Ну а що ти скажеш достойний ґубернаторе з Гермонтис, ти найстарший між нами всїма!

— Вино поправдї сказавши родить ся лиш для нас старих, а не для вас молодих людий.

— Поясни нам то! — відозвав ся якийсь борець коло стола.

— Оно робить зі старих молодих, а з молодих дїтий — сказав на то вісімдесятлїтний старик і засьміяв ся.

— От маєте, хлопцї! — відозвав ся Ґаґабу. — А ти що скажеш, настоятелю гороскопів?

— Вино то отруя — сказав зґризливий єрей, — бо оно з мудрих робить дураків.

— Ой-ой-ой! То тобі не конче єго боятися! — засьміяв ся Ґаґабу. — Ану дальше, пане ловчий!

— Криса чарки — сказав той — то як би уста милої. Коли єї дотулиш ся і вмочиш язик у вино то так, як би тебе наречена поцїлувала.

— Тепер на тебе черга, польний сотнику!

— Я би хотів, щоби таке вино пливло в Нїлю замість води — відозвав ся борець — я щоби був так великий як кольос Аменофіса а моя чарка така як Ґатшепсу найбільший обелїск ³) та щоби менї було вільно пити, кілько схочу — Але тепер скажи ти сам своє слово на похвалу вина, всечестний Ґаґабу!

Другий пророк підняв чарку, приглядав ся миленько золотожовтому напиткови, випив єго поволеньки, а відтак зиявши очи до неба сказав: Я бою ся, що я незначний, щоби годен подякувати всемогучим богам за таку благодать.

— Добре сказав! — відозвав ся намістник Анї, котрий вернув був до гостий так, що они єго не добачили. — Колиб моє вино могло говорити, то оно би тобі подякувало за отсї слова о нїм!

— Слава намістникови Анї! — крикнули гості і підняли чарки наповнені єго благородним дарунком.

Він їм за то подякував а відтак вставши сказав: Кому з вас отсе вино смакувало, того прошу на завтра до себе на обід. Там єго знов знайдете, а кому оно ще й тогди буде смакувати, того буду з цїлого серця радо приймати у себе що вечера! А тепер добраніч вам мої приятелї!

Грімкий оклик величаня роздав ся, коли він виходив.

Вже зоріло, коли гостї стали розходити ся. Лиш мало хто з них знав куди виходить ся з подвіря. Звичайно виносили їх по найбільшій части їх невільники, що ждали на них, кладучи їх собі на голови як трами, покладали на носилки і так несли домів; але нинї постелено їм в Сетівім домі, бо настала була страшна туча.

Підчас коли гості пили і що раз більше веселили ся, відбувало ся в присутности намістника переслухане Пентаура, котрого привели яко увязненого.

Післанцї Аменїґо застали поета на колїнах і так призадуманого над собою самим, що він навіть і не чув, коли они увійшли. Спокій духа був єго покинув, в голові єму перевертало ся і він не міг нїяк успокоїти ся та зрозуміти ясно то якесь нове бурливе житє в своїй груди.

Доси не лягав нїколи спати не подумавши о тім, що робив минувшого дня, а тогди розпізнавав легко і докладно, що було доброго, а що злого в єго дїлах.

---

²) Звичай, про котрий розповідає Геродот. Люциян видів на власні очи, як на пирі подавали собі таку мумію з рук до рук. Пізнїйші Греки приняли були сей звичай, але й сему звичаєви надали краси, уживаючи замість мумії ґенїя смерти з крильцями.

³) Той обелїск стоїть ще й нинї в сьвятини в Карнаку і єсть 33 метрів високий. Той, що єго Французи забрали з Люксора до Парижа, де він тепер украшає „площу згоди", єсть о 11 метрів менший.

зігріли ся, треба в них вибити отвір, і кріз него зливати огонь з гори на долину.

Огнів коминових не гасить ся водою. Коли комин мурований і добрий, то нехай випалить ся. Тогди замикає ся щільно всї отвори, а ратунковий відділ обсїдає дахи і гасить спадаючі іскри. Коли займив ся комин деревляний, або плетений з хворосту, то гасить ся єго стїни від гори гноївкою, або чистою водою. По угашеню такого огня треба всї бальки коло стїн комина добре оглянути, а також вичистити комин.

Огонь летний. В часї посухи і сильних вихрів, коли дахи домів криті соломою або ґонтами, несе вітер часто огнем і перекидає на подальші будинки, а тогди горить часто і цїле село. В таких случаях навіть найлїпше зорґанізована сторожа пожарна не в силї побороти пожару і тут на такий случай порадно, щоби кожда хата в селї була заосмотрена бодай в одну душеницю до гасеня іскор, котра навіть в руках женщини або малого хлопця може уратувати будинок від небезпечности.

В таких случаях, коли огнем несе, найлїпше візвати помочи сусїдних громад. Тут можна найуспішнїйше дїлати душеницями і зриванєм дахів в напрямі вітру, бо тим способом можна обмежити пожар і не пустити єго дальше. То робить ся особливо там, де доми стоять густо побіч себе і то на третім або четвертім домі від огня. Очевидно, що лїпше зливати дахи водою і гасити искри душеницями, бо тогди можна устеречи ся непотрібної шкоди; але іменно длятого кождий господар повинен мати кілька таких душениць під рукою.

Що мають знати члени відділу сикавочного?

Сикавка як і всї прилади пожарні повинна бути уміщена в пожарни. Яка має бути пожарня, сказано вже попереду; тут треба ще лиш додати що до осьвітлюваня пожарві в ночи повинна бути уміщена в найдогіднїйшім місци і близько входу добра лїхтарня зі сьвічкою а при ній пачка сїрників. Нафтові лямпи суть не практичні. — Сикавка повинна бути добре вкрита плахтою, щоби порох єї не присїдав.

Щоби пересьвідчити ся, чи толоки в сикавцї добре ходять, треба єї в пожарни особливо в зимі, на сухо пробовати. До такої проби треба 4 людий: один притикає долонию ссучий отвір, другий отвір струєвий а двох помпує. Коли толоки порушають ся легко, а отворами виходить воздух так, що єго не чути, то така проба вказує, що сикавка в добрім станї. — Бодай раз на чверть року, без огляду на то, чи сикавка була уживана чи нї, треба толоки мастити вазелїною, а до осий підойми напустити трохи оливи. — Вентилї чистить ся лиш і сушить, але нїколи не мастить ся товщами.

Вужі ссучі мусить ся до ссучого отвору прикрутити ключем. — Перед прикручуванєм вужів треба шруби обчистити з піску, пороху, або болота.

Підчас помпованя мусить ситце на кінци ссучого вужа бути занурене цїле у водї. Коли оно не занурене цїлком, тогди втискає ся до сикавки воздух, що спиняє сикавку. Пізнати то по тім, що в отворі струєвої рури щось трїщить а струя води тогди розділяє ся і слабне. Щоби тому зарадити, треба струєвого вужа відкрутити і без него пустити в рух сикавку. З водою, котра буде витїкати струєвим отвором, вийде і воздух, а сикавка стане знов пригідною до ужитку. — Вужа ссучого не вільно уживати без ситця. — В дорозї до пожару можна зляти водою струєві вужі нитяні, щоби намокли. — Не вільно вужів при помпованю згинати так, щоби робив ся кут, лише треба їх укладати каблуком.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 мая. Є. В. Цісар виїде дня 4 с. м. до Будапешту на відкрите делеґаций; дня 8 с. м. верне до Відня, а 10 поїде знов до Будапешту.

Відень 2 мая. Вчерашне робітниче сьвято минуло спокійно. Перед полуднем відбуло ся в ріжних дїльницях міста 62 робітничих зборів. Впрочім перешкодила обходови непогода. О год. 1-ій почав падати дощ. Воздух був дуже холодний.

Градець 2 мая. В часї вчерашного робітничого походу прийшло до великих забурень з розливом крови.

Петербург 2 мая. Царска пара виїхала з дїтьми до Царского Села.

Париж 2 мая. Доносять з острова Сан Домінґо, що вибухла там грізна ворохобня, і ширить ся в застрашаючий спосіб.

Надіслане.

Оповіщенє

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

Коли нинї глянув позад себе в минувшість, показали ся єму в суміш всілякі образи, а коли він старав ся їх розділити і впорядкувати, то єму показувала ся стать Бент-Анати і она клала єму окови на серце і ум.

Єго мирна рука підняла ся була против ближнїх і пролила кров; він хотів признавати ся до гріха і каяти ся єго, але не міг, бо кілько разів сам себе осуджував, показувалась єму рука вояка у волосю дитини та очи княгинї з котрих видко було, що она не лиш єго похваляє але ще й подивляє, і він признавав собі що добре зробив, та що завтра в такім самім положеню зробив би то само.

Але все-таки відчував він то, що переломив всюди ті запори, які єму судьба поклала, і єму здавало ся, як би єму вже нїколи не могло удати ся вернути назад до тихого і обмеженого але вельми мирного житя.

Він просив того Одного і блаженного духа простої побожної женщини, котру звав своєю матірю, о спокій душі та о скромне вдоволенє; але надармо, чим довше стояв на колїнах і благаючи знимав руки, тим сьмілїйші ставали єго баганя, тим менше удавалось єму почути ся виновним і каяти ся.

Зазив Аменї'го до переслуханя здавав ся єму мов би освободженєм і він, приготовлений на строгу кару, пішов за післанцями без обави, ба майже радістно.

Послушний приказови суворо споглядаючого верховного розповів Пентаур, як він длятого, що не було нїякого з лїкарів дома, пішов за старою жінкою парашіта до єї чоловіка, в котрого вступив був злий дух та як він, щоби ратувати дівчину, котру тота готова була замучити, підняв руку і бив з цїлої сили кого попало ся.

— Ти убив чотирох людий, а в двоє тілько тяжко покалїчив — сказав Аменї. — Чому ти не дав ся пізнати, що єрей і бесїдник від нинїшного сьвята і не старав ся успокоїти нарід добрими словами замість грубою силою?

— Я не мав на собі єрейскої одежі — відповів Пентаур.

— Та й то ти зле зробив — сказав Аменї — бо ти преці знаєш, що закон велить кождому з нас виходити із сего дому лиш в білій одежи. Або хиба ти не знаєш сили твоєї бесїди і гадаєш, що менї можна противити ся, коли скажу, що ти міг би був і в простій робітничій одежи зробити то само словами, що убийчими ударами?

— Може би менї було й удало ся — відповів Пентаур на то — але товпу взяла ся була зьвірска лютість; я не мав часу до спокійної розваги, а коли я тим шибеником, що невинну дитину вхопив за волосє, кинув до землї як би їдовитою гадиною, то мене напала така охота до бійки, що я вже й не зважав на власне житє і був би убив ще й богато тисячів, щоби лиш уратувати дитину!

— Тобі сьвітять ся очи — сказав Аменї — як би ти доказав якогось геройского дїла, а ти преці убив лиш безборонних, побожних горожан, котрих розлютила погана бездушність. Не знаю звідки взяла ся у городникового сина і слуги богів така боєва завзятість вояцка.

— Ба, — сказав Пентаур — коли товпа мене приперла, а я боронив ся від неї з цїлої сили, то я почув в собі трохи тої радости, з якою борець боронить повірений єго опіцї прапор від напираючого на него ворога. Правда, що то гріх для єрея, і я готов то спокутувати, але я почув єї в собі!

— Ти почув єї в собі і відпокутуєш за то — сказав Аменї поважно. — Але ти й не розповів всего поправдї так, як було. Чому ти не сказав того, що Бент-Анат, донька Рамзеса вмішала ся до бійки і тебе виратувала давши пізнати народови і приказавши тобі залишити бійку? Чи ти може показав то перед народом, що она неправду каже, бо ти не уважав єї за Бент-Анату? Ну, ти чоловіче, що стоїш так кріпко на найвисшім степени, що держиш прапор правди, дай відповідь на то?

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).